

Tekstil İşçisinin Sesi

**Merhaba tekstil işçisi arkadaş,
Elindeki bülten, tekstil işçisinin sesidir!
Burada bulunan yazıların tamamı,
İstanbul'un çeşitli yerlerinde, tekstil
fabrikalarında veya merdivenaltı tekstil
atölyelerinde çalışan ayrı ayrı işçiler
tarafından kaleme alınmıştır.**

**Amacımız, tekstil işçileri olarak öncelikle
sorunlarımızı paylaşmak, ortak
sorunlarımızı ortaya koymak, birbirimizin
işyerlerinden haberdar olmak ve
yaşadığımız sorunlarda birbirimize
destek olmaktır.**

**Çünkü tek bir işçinin sesi biraz cılız
çıkıyor. Bir atölye dolusu işçinin sesi daha
güçlüdür. Ama yüzlerce, binlerce tekstil
işçisi aynı şeyi istediğinde sesi çok
güçlü çıkar ve inanıyoruz ki karşısında
kimse duramaz.**

**Bizler, bu küçük atölyelerde
çalıştırılmanın, birbirimizden kopuk
olmamız için özellikle yapıldığını
düşünüyoruz. O yüzden de bu politikaları
boşa çıkarmalı ve inadına birbirimize
kopmaz bağlarla bağlanmalıyız.**

**Bir sonraki bültende sizin de sesinizin
duyulmasını, yazınızın yayınlanmasını
istiyorsanız bize ulaşın. Ne kadar çok
olursak, o kadar güçlü oluruz.**

İletişim için yazılarınızı

**tekstiliscisi@mvnet.com adresine
gönderebilirsiniz.**

Hey Tekstil direnişi nasıl başladı?

Hey Tekstil işçileri gece gündüz çalıştıkları işyerlerinde 3 ay boyunca maaşlarını alamayınca haklı olarak işi durdurarak haklarını istediler. Patron bu haklı talebe karşılık olarak işçilere kapıyı gösterdi. İşçilerse maaşlarını alamadıkları için kanuni haklarını kullanarak haklı fesih yoluna gittiler.

3 aylık maaşlarını ve kıdem tazminatlarını talep eden işçiler bu taleplerine karşılık bulamayınca direnişe geçtiler. Hey Tekstil fabrikasının önünde başlayan direniş buradan uluslararası bir Tekstil tekeli olan Li Fung şirketinin binasına, sosyal güvenlik il müdürlüklerinin, AKP il binalarının, TÜSİAD'ın önüne, Ankara'ya,

TBMM'ye, 8 Mart'ta Kadıköy'e, Taksim 1 Mayıs meydanı'na ve en son da Hong Kong'taki Li Fung şirketinin gökdelenlerine taşındı. İşçilere alacaklarını ödemeyen patronlardan Aynur Bektaş TBMM'den üstün hizmet ödülü sahibi. İşçiler bu ödülün geri alınmasını da talep ediyor. Patronlardan Süreyya Bektaş ise geçtiğimiz ay hayali ihracat suçlamasıyla tutuklandı. Ancak işçiler sadece kendi patronlarıyla değil bir sınıf olarak burjuvaziyle mücadele ediyor. Togo Ayakkabı'dan THY grevine kadar tüm sınıf mücadeleleri Hey Tekstil işçilerinin de gündemi. Direniş halen Li Fung'un Yenibosna'daki binasının önünde kararlı sloganlar ve hiç bitmeyen direniş ruhuyla sürüyor.

Sınıf kardeşliği sınırları ve kıtaları aşıyor: Hey Tekstil direnişi ile enternasyonal dayanışma

Hey Tekstil işçilerinin 3 aylık maaşları ve tazminatlarının ödenmemesi karşısında başlattıkları direniş 100 günü aştı ve devam ediyor.

Direniş boyunca son derece güçlü bir dayanışma ve kararlılık gösteren işçiler, Hey Tekstil firması ile adına fason üretim yapılan büyük firmalar arasında aracılık yapan Li Fung şirketinin önünde her gün eylem yapıyorlar. Li Fung şirketi Hong Kong kökenli ve dünya çapında tekstil alanındaki fason üretimde söz sahibi olan bir firma.

Hey Tekstil işçileri, Hey Tekstil fabrikası direnişe başladılar. Mücadelelerini Ankara'ya TBMM'ye, İstanbul'un çeşitli semtlerine, AKP binaları önüne, Çalışma müdürlüklerine, Taksim 1 Mayıs alanına taşıdılar tüm Türkiye'ye mal ettiler. Artık Yenibosna'da Li Fung'un önünde sadece Hey Tekstil işçileri değil, Togo ayakkabı işçileri, Mersin liman işçileri, Savranoglu işçileri, kamu emekçileri kısacası işçi sınıfı direniyor. Mücadele çoktan 3 aylık maaş ve tazminat talebinin ötesine taşmış durumda. Öyle ki sınırları ve kıtaları aşarak Hong Kong'a kadar gitti.

Hong Kong'da Li Fung'a ait gökdelenin girişi Hong Kong'lu

işçilerin, kadınların ve öğrencilerin oluşturduğu bir grup tarafından 1 saat boyunca kapatıldı. Hey Tekstil'in haklı talepleri Çince haykırıldı orada. Ellerdeki pankartlarda Hey Tekstil işçilerinin temsilcilerinin resimleri ve sözleri yer alıyordu. Karanlığa bakıp da umutsuzluğa kapılanlar bu manzaraya iyi bakmalılar. İstanbul'dan Hong Kong'a uzanan sınıf kardeşliği köprüsü bir gerçeği, işçi sınıfının güçlü olduğu gerçeğini bir kez daha gösteriyor. İşçilerin hem ulusal hem de enternasyonal (uluslararası) birliği uğruna bıkmadan usanmadan verilecek olan mücadeledir bizi aydınlık yarınlara ulaştıracak olan. Marx bir buçuk asır önce yazmıştı "bütün ülkelerin işçileri birleşin" diye. Şimdi Hey Tekstil işçileri direnen ve mücadele eden tüm dünyadaki sınıf kardeşleriyle birlikte o kelimeleri sayfalardan çıkarıp ete kemiğe büründürüyor. Özgürlük isteyen herkese adresi gösteriyor. O adreste ne sokak adı ne kapı numarası var, dünyayı değiştirecek yegane güç olan uluslararası işçi sınıfının adı var.

Hey Tekstil Direnişinden Hakan Oğuz ile Görüşme

16 Mayıs 2012

Soru: Hey Tekstil direnişi hangi sorundan yola çıkılarak başladı?

Hakan Oğuz: Direnişe başlamamızın asıl nedeni, işyerindeki arkadaşlarımızın peyderpey haksız bir şekilde işten atılması oldu. Ayrıca maaşlarımızın geç ödenmesi ve türlü bahanelerle arkadaşlarımızın işten atılması bizi yeterince germişti. Bundan önce işçiler olarak örgütlenmeye gerek duymamıştık. İçerde çalıştığımız süre içerisinde yemek paydoslarına bile bölüm bölüm çıkartıyorlardı ki bir şeyler konuşmayalım, bir şey paylaşmayalım. Bunlar aslında milyonlarca işçinin yaşadığı sorunlar. Maaşlarımızın geç ödenmesi ve arkadaşlarımızın haksız bir şekilde işten çıkarılması ile ilgili içeride bir direniş başlattık. Bu direniş başladıktan üç gün sonra patron topyekûn hepimizin işine son verdi. Sabah işe geldiğimizde, güvenlik görevlisinden işten atıldığımızı öğrendik. Sonra da, ne olup bittiğini yakından takip etmek için birkaç gün fabrika etrafında durma kararı aldık. Çünkü biz direnişin ne olduğunu bilmiyorduk. Yaptığımız işin direniş olduğunu bile sonra öğrendik.

Soru: Mücadele başlarken geride duran arkadaşlarınız oldu mu?

Hakan Oğuz: %40 direnişe geçti, %60 işe devam etti. O %40'ı da önce öncülük eden arkadaşlar oluşturdu. Sonradan diğerleri de direnişe destek oldu.

Soru: Bu geride duran arkadaşlarınızı nasıl direnişe katmayı başardınız?

Hakan Oğuz: Daha sonra hepimiz işten atılınca, anlatılan toz pembe lafların hepsinin yalan olduğu, asıl gerçeğin, işçilerin örgütlü gücü ve bilinci olduğunu hep birlikte gördük. Patronun vaatlerinin boş olduğunu gördük. Otomatik olarak böyle bir

bilinç çıktı ortaya, hepimiz işten atıldığımızda. Birkaç gün fabrikanın çevresinde bekleyip gelişmeleri görelim dedik. Bugün 101. günü oldu direnişimizin.

Soru: Mücadele boyunca size kimler nasıl destek oldu?

Hakan Oğuz: İşten atılmadan önce, sokağın ortasında 500 işçi bekliyorsa bunun Türkiye'yi sarsacağını bütün büyük kanalların, kamuoyunun bizden bahsedeceğini düşünmüştük ama destek olan gazete ve televizyonlar bir elin beş parmağını geçmeyecek kadardı. Ve bunlar daha önce hiç ilgi durmadığımız, izlemediğimiz yayınlardı. Ama böyle bir şey başımıza gelince de boyalı basının değil, aslında gerçeği ele alan gazetelerin bize destek olduğunu gördük.

Soru: Biz de bir tekstil işçisi bülteni çıkarıyoruz. Bu mücadeleniz pek çok tekstil işçisine emsal olacak. Buradan diğer tekstil işçilerine nasıl bir mesaj vermek istersiniz?

Hakan Oğuz: Tekstil işçilerine vereceğim mesaj açık ve net. Artık kafanın değişmesi lazım. "İşyeri benim evimdir." düşüncesini söküp atmaları lazım. Olaya çok geniş ve siyasi bakmaları lazım. Siyasi dediğim şey şu: Ben gideyim, işimi yapayım, maaşımı alayım diye bakmayı bırakmaları lazım. Buldukları işyerinde iki taraf vardır. Patron tarafı, işçi tarafı. İşçiler kendi aralarında örgütlenip, bilinçlenip, gerçekten doğru düzgün, gerçek bir sendikanın önderliğinde bir araya gelip yasal haklarını sonuna kadar kullanmalılar. Eğer işyerinde 100 tane ürün üretiliyorsa, patron bunun 5 tanesini işçi için harcıyor, geriye kalan 95'ini cebini atıyor. İşçinin bunu kafasına koyması, sendikaya da öcü olarak bakmaması lazım. Sendika tamamen kurtarıcı demiyorum ama işçi için çok önemlidir. Maaşını düzenli alması, zam pazarlığı yapması, çocuk parası, kömür parası alması, yasal haklarını kullanması açısından. Mesajım bu. İşçiler örgütlenmeli, birlikte hareket etmelidir. Ancak o zaman haklarını alabilirler.

Merdivenaltı işçileri

Merdivenaltı işçileri kadar tekstil sektöründe emeği sömürülen, ezilen, haksızlığa maruz kalan yoktur. Evet diğer sektörlerde baktığımızda bütün işçiler sömürülüyor ve eziliyor. Fakat merdivenaltı tekstilde daha çok. Çünkü tekstil ekonominin can damarı ve kapitalizm işçinin şah damarını sıkarak ayakta duruyor. Merdivenaltı çalışan işçilerin hiçbir sosyal hakkı yok. Sigortasız, sendikasız çalıştırılıyorlar. Yıllık izin yok, zam yok, maaşlar gününde ödenmiyor, cinsiyet ayrımcılığı, uzun çalışma saatleri, asgari ücretin altında maaşlar, sağlıksız çalışma ortamları, ödenmeyen çocuk paraları merdivenaltı işçilerinin belli başlı sorunlarıdır. İşçinin yaşam ve sağlık hakkı olan sigorta işçiye çok görülüyor. Bu durumda işçi, hastane masraflarını nasıl karşılayacak? Peki bu patronların umurunda mı? Hayır. İşçi sigorta istediğinde ya kazanamıyorum diyor ya da geçiştirip işçiyi kandırıyorlar. İş ilanlarına baktığımızda “SSK+yemek+servis+ücret dolgundur” yazıyorlar ama aslında bu vaatlerle işçiyi kandırıyorlar. Aslında bunlar zorunluluklardır, olması gerektir.

Ama artık yeter! Sömürdükleri, ezdikleri, sigortasız çalıştırdıkları. İşçiler uyanıyor, bilinçleniyor, örgütleniyor, kapitalizm düzenini yıkmaya geliyorlar.

İşçinin uzun çalışma saatleri karşısında kazanan tek kişi patron oluyor. Üreten, işi yapan ise hep işçiler. Fakat maaş günü gelince işçiye kuru bir maaş verilir, patron ise işçinin sırtından zenginleşiyor. Kat be kat, belki 20 kat fazla kazanıyor. Bu hak değil, adalet değil. Bir patron her zaman işçilere muhtaçtır ama işçiler patrona muhtaç değildir. Çünkü işi yapan ve üreten işçilerdir.

Bazı günler 14-15 saat çalışıyoruz. Kimi yerlerde mesai ücretleri verilmiyor ya da az bir ücret veriliyor. Ama emeğin karşılığı bu kadar ucuz değil. Yorgun düşen, çürüyen bedenimizin karşılığı düşün mesai ücreti ve düşük bir maaş olmamalı.

12 – 13 yaşındaki çocuk işçileri, hiç acımadan, eğitim hakkına da engel olarak ayda 300 TL'ye çalıştıran bu kapitalist sistem yıkılacak. O genç, pırıl pırıl çocukların bu sistemde çürümelerine izin vermeyeceğiz.

İşçi çalışır, didinir, yılda bir defa izne ayrılmak ister ama ayrılamaz. Çünkü yıllık izni yoktur. Tatil yapmak zaten bir işçi için hayaldir. Ama başka gelir kaynağı olmayan işçi, bu haksızlıklara karşı yine de o işte çalışmaya devam etmek zorunda kalıyor.

Sağlıksız ortamlarda, tozun, boyanın, kimyasal maddelerin içinde de olsa çalışmaya devam ediyor işçi. Bu ortamlarda çalışanlar ileride kronik hastalıklara yakalanıyor. Bu hastalıklar en çok kot yıkama işçilerinde görülüyor. Çünkü kimyasal maddeyi, yıkamayı, taşlamayı yapan kot yıkama bölümüdür. Buna önlem olarak kimyasal maddeyi azaltıp zımparalamayı, taşlamayı kaldıracaklardır. Bunlar insan hayatından daha önemli değildir.

İşyerlerinde işçiye yapılan baskılar ise sadece 5 dakika geç geldi diye herkesin içinde azarlama ile sınırlı kalmıyor. Kimi yerlerde 1 saate karşılık işçinin 1 günü maaşından kesiliyor. İşbaşında konuşmak, sağa sola bakmak yasak. Tuvalete gitmek yasak. Yetmezmiş gibi işçiler kamera sistemleriyle hep gözetim altında tutuluyor. Biz burada köle değiliz, işçiyiz.

Bütün bu sıkıntıları ancak tek bir yolla aşabiliriz. Örgütlenerek ve bilinçlenerek.

Burjuvazi işçi sınıfından korkuyor. İşçinin en büyük silahı örgütlenip, bilinçlenip birlikte hareket etmesidir. İzin vermeyeceğiz emeğimizin daha fazla sömürülmesine ve kapitalist sistemin yürütmesine. Burjuvazinin

ne kadar sermayesi olursa olsun işçi sınıfı ile başa çıkmaya yetmeyecek. Üreten emekçiler burjuvazinin üstüne gidecek. Marx'ın dediği gibi “Dünyanın bütün işçileri birleşin!” Marx'ın gözü arkada kalsın.

Sultangazi'den bir tekstil işçisi

Hep beraber “Yeter” diyelim.

Merhaba merdivenaltı tekstil çalışanı arkadaşlar,
Biz tekstil çalışanları, bu gidişle yarınları olmayan aynı geminin yolcularıyız. Bizlerin hakları çalınıp sömürülmekte. 8 saat çalışmamız gerekirken 11 saat çalışıyoruz. Yüzde elli mesai ücreti almamız gereken yerde %20 veya %30 alıyoruz. Bazı arkadaşlarımız ise mesai haklarını bile alamıyor. Özellikle merdivenaltı tekstil atölyelerinin çoğunda sigortalarımız yatırılmıyor, öğle yemeği verilmiyor. Ayrıca bu işyerlerinde 18 yaşının altındakiler asgari ücretin yarısına bir ücretle çalıştırılıyor. Hafta sonu tatiline ise Cuma

günü çıkmamız gerekirken ancak Cumartesi öğleden sonra çıkabiliyoruz. Bizim kaderimiz bu olmamalı! Bindiğimiz bu geminin rotasını değiştirmek bizim elimizde. Hep beraber “Yeter” diyelim. Patronlarımızın bizim olan haklarımızı alıp çuvala para kazanmalarına “dur” diyelim. Hep beraber kendi içimizde örgütlenip hakkımızı arayalım. Bizim olan hakkımızı kimseye yedirmeyelim. Biz işçiyiz, biz üreticiyiz hakkımızı kendi içimizde örgütlenerek almalıyız.
Sultangazi'den bir tekstil işçisi

Bizler köle değiliz, bizler insanız, işçiyiz, emekçiyiz, yani üretenez.

Merhaba işçi ve emekçi arkadaşlarım.

Bugün dünya geneline baktığımız zaman hemen hemen her ülkede işçiler sömürülüyor ve hakları gasp ediliyor. Bu tür olumsuzlukların yaşanmasındaki en büyük etken bizleriz yani işçiler. Birçoğumuz ne tür haklara sahip olduğumuzu hakkımızı nerede ve nasıl savunacağımızı bilmeyiz. Neden biliyor musunuz? Çünkü bilinçlenmekten korkuyoruz. Haklıyken haksız duruma düşmekten korkuyoruz. Biz işçiler kendimizi korkulara mahkûm etmişiz.

Şu an yüzlerce ve binlerce insan merdiven altı dediğimiz atölye ve iş yerlerinde hiçbir sosyal güvencesi olmadan çalışıyor. Bile bile kendimizi köleleştiriyoruz. Farkındayız ya da farkında değiliz ama kendi kendimizi sömürüye açık hale

getiriyoruz (veya sömürtüyoruz). Bizler köle değiliz, bizler insanız, işçiyiz, emekçiyiz, yani üretenez. Patronları patron yapan bizleriz. Biz işçiler olmazsak patronlar birer hiç olacak. Nasıl ki bir toplum ya da bir halk bağımsızlığını kazanmak için bireysel değil de toplumsal hareket ediyorsa, gelin biz işçiler de bireysel değil, toplumsal hareket edip patronlara karşı mücadele edelim. Haklarımız için geleceğimiz için, onurumuz için bilinçlenelim bilinçlendirelim. Unutmayın arkadaşlar güzel bir gelecek için zulme ve sömürüye karşı biz işçi ve emekçilerin dur demesi şart. Yaşasın işçi ve emekçilerin mücadele birliği...

Sultangazi'den bir tekstil işçisi

Kadınlar sokakta, fabrikada, tekstil atölyelerinde...

Kadın olmak zor! Kadın olarak doğduysan eğer asla mücadele gücünü yitirmemeli insan. Zira yaratan tüm direnci, savaşıma gücünü, zorluklara katlanmayı kadına bahşetmiş. Özellikle bu ülkede kadın olarak doğmak hayata 1-0 yenik başlamak demek. Kadınların ezik durmayıp mücadele ruhlarını yeniden kazanmalarını istiyorum. Kadınların her yerde haklarını savunmaları gerekir. Kadınlar sokakta, fabrikada, tekstil atölyelerinde, özellikle de merdivenaltı tekstil atölyelerinde haklarını savunmalıdır. Ben kısa yazımı şu cümlelerimle

bitirmek istiyorum. Kadınların uyandığı, örgütlendiği, var güçleriyle haklarını aramaya başladığı, acıların hafiflediği günler umut ediyoruz.
Bağcılar'dan bir tekstil işçisi

Bir tekstil işçisi kadından notlar

- *Erkeklerle bağıraraklarından dolayı kadınlara yönelik baskı kurma, onları küçük görme
- *Cinsiyete göre ayrımcılık yapılmakta
- *Patronun kadına yönelik şiddeti, herkesin içinde kadınları küçük durma düşürmeye çalışması
- *Fiziksel yönden baskı yapması, çok yorucu, yıpratıcı işler yüklemesi
- *Kadınlara daha az maaş ödenmesi
- *Çok çabaladığı halde kadınların hor görülmesi
- *Erkeklerle zaten az oranda verilen bazı hakların kadınlara hiç

verilmemesi, mesela çoğu kadına sigorta yapılmaması

*Kadınlara yönelik cinsel taciz

Bu sebeplerden dolayı kadınların hem de ruhsal sağlığı bozulmaktadır. Ben bir kadın işçi olarak öncelikle erkeklerden ayrı tutulmayıp onlarla aynı haklara sahip olmayı, daha sonra da bütün tekstil işçilerinin hak ettiği çalışma koşullarına kavuşmasını istiyorum.
Sultangazi'den bir tekstil işçisi

Tekstil sektörü insan emeğinin en çok sömürüldüğü alandır.

Bu ülkede tekstil işçisi olmak... Tam anlamıyla köle olmak geliyor aklıma önce. Nedeni ise genellikle özel şirketlerin olması ve serbest piyasa ve rekabetin ülkenin tamamına yayılmasıdır.

Tekstil sektörü insan emeğinin en çok sömürüldüğü alandır. Genellikle tekstil atölyeleri de eğitim düzeyi düşük, maddi düzeyi düşük olan varoşlara yakın yerlerde kurulur daha çok. Devlet tarafından da denetlenmez bu atölyeler.

Bu işletmeler genellikle ufak işletmeler olduğundan işçilerin örgütlenmesi de zor oluyor.

Tekstil işçisinin en önemli sorunları şunlardır:

- Çalışma saatlerinin fazla olması
- Sigortasız çalıştırılma
- Tatil günlerinde bile çalışma
- Özellikle küçük işletmelerde sosyal hakların verilmemesi
- Göçmen işçilerin daha da ucuz işgücü olarak kullanılması, sigortasız, primsiz, sosyal haklardan mahrum çalıştırılması

Kısacası bu ülkede tekstil işçisi olmak=köle olmak

Tabii suçu biraz da kendimizde aramak gerekiyor. Yıllardır bu patronlar sırtımızdan milyon dolarlar kazanıyor ve biz buna “dur” diyemiyoruz. Çünkü “işsiz kalırız” korkusu beynimize kadar işlemiş. Haklarımızı aramadığımız, gerekli yerlere şikâyet edemediğimiz için bu sorunlar yaşanmaya devam ediyor.

Hep kendi kendimizi kandırarak “bana dokunmayan yılan bin yaşasın” diyoruz ve daima kaybediyoruz. Eğer ki işçi sınıfı birleşip örgütlenmezse, daima kaybetmeye mahkûm olacağız. Başkaları sırtımızdan kazanmaya devam edecek. Ve geleceğimizin mirasçıları olan çocuklarımız da bizi örnek alıp aynı yoldan devam edebilirler. Onlar da bu durumda hayata 1-0 yenik başlarlar.

Zeytinburnu'ndan bir tekstil işçisi

insan gibi yaşamak benim de hakkım

Türkiye'nin ekonomisini ayakta tutan en önemli sektörlerden biri tekstildir. Tekstil piyasasının içinde her türlü meslekten insan barınabilir.

Ama tekstil işçilerinin pek çok sorunu vardır. İşçilerin sosyal haklardan mahrum çalıştırılması, evlerini geçindirmekten bile yoksun bırakacak kadar düşük ücretler almaları, çalışma saatlerinin fazla olması, mesai ücretlerinin tam verilmemesi, tazminat hakkının, senelik izin hakkının kullandırılmaması, resmi tatillerde bile çalışma...

Bunlar gibi sayılabilecek çok sayıda sıkıntı vardır. Ayağımızı attığımız yer bataklık gibidir. Patronlar sefa sürüyor, işçiler ise cefa çekiyor. Patronların bir kısmı işçileri, özellikle de göçmen işçileri sigortasız ve çok düşük ücretlerle çalıştırıyor. Hatta vergi de ödemiyor. Böylece kendisi onların sırtından milyonlar kazanırken, işçiler yarı aç yarı tok yaşıyor. Ben bu ülkede yaşıyorsam, insan gibi yaşamak, bütün sosyal haklardan faydalanmak benim de hakkım.

Zeytinburnu'ndan bir tekstil işçisi

